

LA LLIBERAL

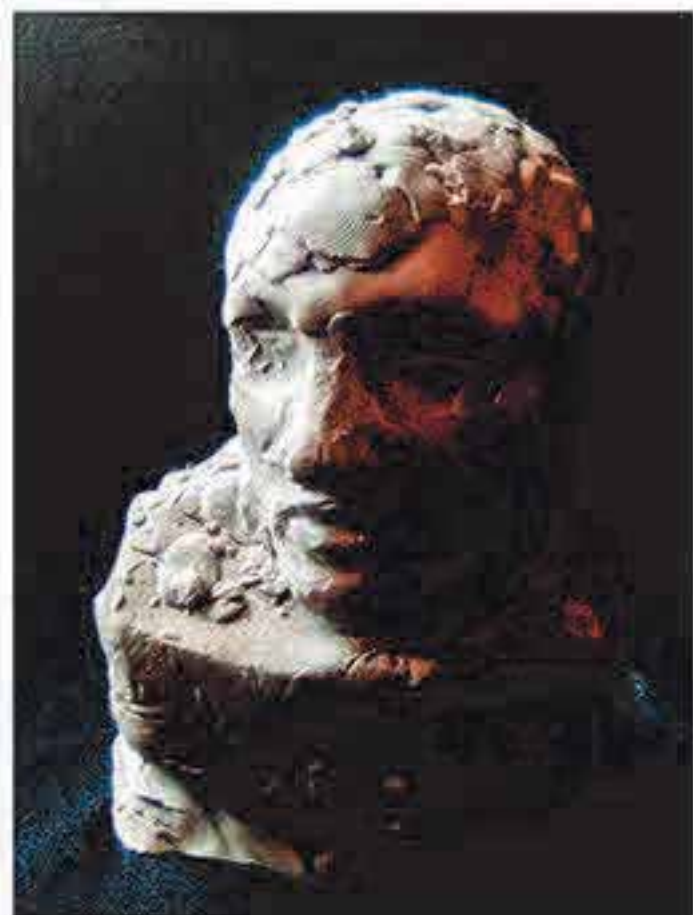
REVISTA CULTURAL
I D'ART DE
DE VILASSAR de DALI

NUMERO 7 DE JULIOL
DEL 2017

1- ÍNDIX

- 2- ESCULTURES ABRODOS
 3- TEXT JOAN MIRO
 4- DIBUIXOS MIRONIANS
 5- OMBRA OLIVERA - PILIO
 6- OMBRA OLIVERA - PILIO
 7- CONFESSIÓ - PILIO
 8- AL SET - PILIO
 9- AL SET - PILIO
 10- JARDIN ZOOLOGICO TEXTO
 11- BÈSTIES DEL ZOO - ROSQUI
 12- CAPUTXETA
 13- CAPUTXETA-2
 14- JARDÍ CACTUS COSTA LLOBERA
 15- IMATGES JARDI COSTA LLOBERA
 16- IMATGES JARDÍ COSTA LLOBERA
 17- POESIES DE CRISTINA PÉREZ
 18- TEXT DE GARCIA LORCA
 19- VERSIONS DE DIBUIXOS DE LORCA
 20- POEMES DE JOSEP CASTELLS
 21- ILUSTRACIONES CARLOS ORIENTE
 22- ILUSTRACIONES CARLOS ORIENTE
 23- FLORACION DE CACTUS
 24- FLORACION DE CACTUS
 25- LA JOIA ANTON CASANOVA
 26- VIURE AL MARESME PER TINA
 27- VIURE AL MARESME PER TINA
 28- TEXT SOBRE MUSEU DE VILASSAR
 29- IMATGES MUSEU ARXIU
 30- IMATGES MUSEU ARXIU
 31- GRAVATS ADITIUS PER ROSQUI
 32- MANS TACADES PER PILIO
 33- LA HORMIGA REPUBLICANA
 34- PUNT X PUNT ANTON CASANOVA
 35- PUNT X PUNT ANTON CASANOVA
 36- CÒMIC CARLOS ORIENTE
 37- NIEVE POR JM. ROSQUILLAS
 38- IL LUSTRACIONES SERGI TUGAS
 39- IL LUSTRACIONES SERGI TUGAS
 40- IL LUSTRACIONES SERGI TUGAS
 41- IL LUSTRACIONES SERGI TUGAS
 42- 43-44-45 i 46, CRÍTICA DE CINE
 PER NÚRIA MARTÍNEZ AMPERI
 47- UNA TARDE DE OTOÑO POR
 CRISTOBAL FERNÁNDEZ
 48- PINTURAS ABRODOS
 49- ¿TODOS SON REFUGIADOS?
 POR DOCTOR ROGER MERCADE
 50- SORT, CRISTOBAL FERNANDEZ
 51- RACONS DE FRANÇA, 1 i 2 POR
 52- MANEL MENAL
 53- 54- RACONS DE LA NOSTRA
 TERRA, MARGARITA PEROPADRE
- EDICIÓ I MAQUETACIÓ:
 ÀLEX PUIG i
 JOSEP M. ROSQUILLAS

GALERIA D'ART DE DAVID ABRODOS

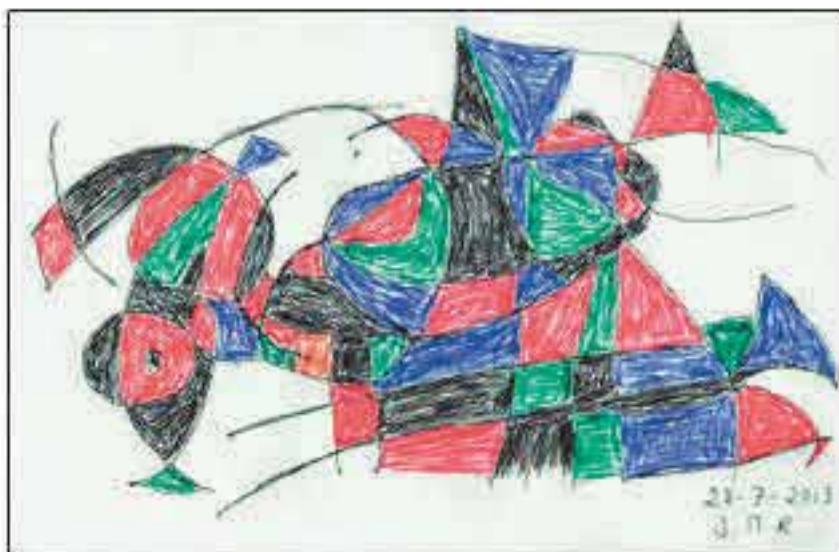
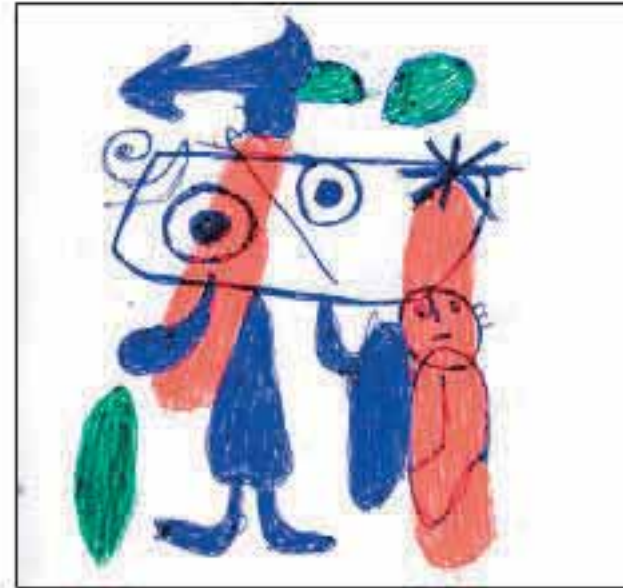
JOAN MIRÓ I FERRÀ

Joan Miró i Ferrà. nació el 20 de abril de 1893 en Barcelona y murió el 25 de diciembre de 1983 en Palma de Mallorca.

Fue pintor,escultor,grabador y ceramista. Considerado uno de los máximos representantes del surrealismo. En su obra reflejó su interes en el subconsciente y en Catalunya. En un principio mostró fuertes influencias fauves cubistas y expresionistas. A partir de su estancia en París, su obra se vuelve más onírica, coincidiendo con los puntos del surrealismo. En numerosas entrevistas y escritos que datan de la década de 1930, Miró manifestó su deseo de abandonar los metodos convencionales de pintura, en sus propias palabras de “matarlos, asesinarlos o violarlos “, para poder favorecer una forma de expresión que fuese contemporánea, y no querer doblegarse a sus exigencias y a su estética ni siquiera con sus compromisos hacia los surrealistas.

uno de los grandes proyectos fue la creación en 1975, de la Fundación Joan Miró, ubicada en Barcelona, centro cultural y artistico para difundir las nuevas tendencias del arte contemporáneo. Otros lugares con importantes fondos de sus obras son: la Fundación Pilar i Joan Miró, en Palma de Mallorca; el Museo Reina Sofía y el Espacio Miró en Madrid; El Centro Pompidou, en Paris; y el MOMA, en Nueva York.

DIBUIXOS MIRONIANS PER ROSQUI

A L'OMBRA DE L'OLIVERA

He vist de lluny la vella olivera
per ella els anys no li han passat
és la mateixa que sabia de somni i fallera
en un temps passat, tan enyorat.
Era menuda i jugava a la seva vora
o m'estirava cansada i somrient,
el vent movia les branques i a l'hora
l'olivera descobria el meu pensament.
Quants secrets té guardats aquest vell arbre
quantes vides han sospirat al seu entorn
sembla fred i gèlid com roca de marbre
i viu atent com guardià que no dorm.
Ahir s'asseien a la seva ombra quan el sol escalfava
dos enamorats prometent-se amor etern,
l'olivera feliç els amanyagava
ditxosa d'inspirar un sentiment tan ferm.
Avui eren uns avis que buscaven
l'ombra, mirant-se tendrament
els ulls eren melangiosos, sospiraven
i l'olivera omplia els seus cors de pensaments
Demà m'asseure jo a la seva vora
per recordar amors i enyoraments
que no i té ningú cabuda ningú fora
l'arbre, i jo quan ens acarona el vent.

Un pardal es detura a descansar entre el follatge
una formiga vol guardar-se sota enllà,
tan menuda i es sent amb coratge
de tenir el seu graner per un demà.

Confessió

A tombs i brolls la vida avança,
Brulla de vida, rames primes
d'esclarissades fulles,
assedegat pensament tendre,
ànsies d'omplir amb fruits
les branques noves.

Temps de temps, de pensament únic,
de sentiment emmalaltit pel silenci
agonies d'hiverns inacabables.
Uns volien que ens poséssim cara al sol
mentre el gos ens compixava les sabates
i cridàvem amb veu fina, ¡una gran i lliure!

Aquella no era terra on volgués créixer,
era ma terra, la que jo estimava.
Amarada amb l'adob de la mentida,
acòlit d'un altar que reprimia
no hi podria fer arrels prou fortes
per a ser l'arbre que jo volia.

Tant de sol em cremava la cara, braç cansat,
amb la ma encara estirada vaig fer visera,
vaig veure que més enllà del jou i fletxes
i dels plecs d'una bandera que no era meva
hi havia la llibertat tan enyorada,
vaig aixecar el braç i tancar el puny.

Pilio
Vilassar
Maig 2016

Al set.

Al set, una habitació en penombra,
a l'esquerra el Moisès escoltant a Mozart,
il·luminat, assegut sobre una roca.
S'obre el teló, sona La Flauta Màgica,
a l'habitació en penombra, una dona fuma.
Al pati de butaques no hi ha ningú.

Em declaro incompetent per entendre el món.
Comença així el seu monòleg, mentre deixa escapar el fum,
asseguda a un sofà amb un llibre entre les mans,
la dona que fuma dins l'habitació en penombra.

Quan la innocència em feia riure amb el ki ki del gall,
i se m'enduia cap el país de les meravelles, de granotes
que amb un bes se'm feien prínceps i l'amor era de franc,
jo estava feliç, em tapava la cara amb les mans, per no
veure.

Era més enllà de la finestra on hi havia el món real,
el de les solitàries cases on la nit era fosca.

Després, quan l'ombra del dubte, els anys ho fan,
hi havent mirat per la finestra, els prínceps
s'havien esfumat com el fum del cigarret,
em vaig trobar amb que l'amor era innombrable.

Vingueren temps de lleis, baixaven per les escales dels
lleons,
taules impreses a colors per homes indoctes,
del paisatge volien fer-ne pàtria.

El seny va despertar-me de la covardia, les taules de la llei
van caure esmicolades als peus del vedell d'or,
el déu negat per tant de temps, la llibertat.

Em declaro incompetent per entendre el món,
després de tants d'anys, l'esvoranc encara ens separa.
Cau el taló mentre sona el Rèquiem de Mozart.
Ningú posat en peu aplaudeix. El món prefereix ignorar-ho.

Pilio

Vilassar 15 abril 2017

JARDÍN ZOOLOGICO

Un jardín zoológico, es una instalación en la que se exhiben animales dentro de los recintos expuestos al público y en las que también pueden ser criados. Actualmente el número de colecciones de animales abiertas al público en todo el mundo supera los 1000, alrededor de 80 por ciento en las ciudades.

Los primeros zoológicos fueron en realidad colecciones privadas de animales exóticos vivos, colecciones en su mayoría pertenecientes a reyes. En ese sentido el primer zoo del mundo fue la “ménagerie royale de Versailles”, concebida por Luis Le Vau para Luis XIV e inaugurada en 1664. El primer Zoológico moderno fue el de Viena, inaugurado en 1765.

Con el tiempo, la misión de los zoológicos ha pasado de ser la mera exposición de animales exóticos al estudio científico de los animales (El zoológico de Londres fue el primer zoológico científico del mundo) y, más tarde, la cría en cautividad y en particular la protección de especies en peligro de extinción o incluso ya extinguidas en estado salvaje, como el cóndor de California, el ganso de Hawái, el ibis eremita y el oso panda.

BESTIES DEL ZOOLOGIC

Caputxa Vermella

Vet aquí que una vegada hi havia una persona jove que es deia Caputxa Vermella i que vivia amb sa mare a la vora d'un gran bosc. Un bon dia sa mare li va demanar que portés un cistell de fruita fresca i aigua mineral a l'àvia —no perquè això fos feina de dones, de cap manera, no, sinó perquè era una obra generosa que contribuïa a crear un sentiment solidari. A més, l'àvia no estava malalta; ben al contrari: estava en plena forma física i mental i era perfectament capaç de tenir cura d'ella mateixa en tant que persona adulta madura.

Així doncs, la Caputxa Vermella es va endinsar al bosc amb el cistell. Molta gent es pensava que el bosc era un lloc esporugidor i perillós, i mai s'hi acostaven. Però la Caputxa Vermella se sentia tan segura de la seva pròpia i incipient sexualitat que aquesta imatgeria freudiana tan òbvia no la intimidava gens.

De camí cap a ca l'àvia se li va acostar un llop que li va preguntar què duia al cistell. Ella li va contestar:

—Una mica de berenar saludable per a l'àvia, que és perfectament capaç de tenir cura d'ella mateixa en tant que persona adulta madura.

—Saps, maca? —li va dir el llop—. Per a una noieta no és gaire segur caminar per aquest bosc tota sola.

—Trobo molt ofensiu aquest comentari teu, profundament sexista —li va dir la Caputxa Vermella—, però l'ignoraré perquè la teva tradicional condició de marginat social t'ha dut a enfrontar-te al món d'una manera pròpia; i del tot vàlida, evidentment. Ara, si em permets, he de prosseguir el meu camí.

La Caputxa Vermella va continuar pel camí ample, però el llop —a qui la seva condició de marginat social l'havia alliberat de l'obediència esclava a les normes del pensament ortodox i occidental— sabia una drecera per arribar abans a ca l'àvia. Hi va irrompre sense contemplacions i es va menjar a l'àvia, una acció del tot comprensible venint d'un carnívor com ell. Llavors, com que no estava sotmès a les nocions rígides i tradicionals del que és masculí o femení, es va posar la camisa de dormir de l'àvia i es va ficar al llit.

La Caputxa Vermella va entrar a la caseta i va dir:

—Àvia, et porto berenar sense greixos i sense sal, i voldria que l'acceptessis com un homenatge al teu paper de matriarca sàvia i nodridora.

Des del llit, el llop va dir amb veu fluixa:

—Vine més a prop, nena, que pugui veure't.

La Caputxa Vermella va dir:

—Ah, no me'n recordava que, a nivell òptic, ets deficient com una ratapinyada. Àvia, quins ulls tan grossos que tens!

—És que ha vist molt i han perdonat molt, filleta.

—Àvia, quin nas tan gros que tens... Relativament, és clar i sens dubte atractiu, a la seva manera.

—És que ha flairat molt i ha perdonat molt, filleta.

—Àvia, quines dents tan grosses que tens!

—Estic molt content de ser «qui» sóc i «com» sóc —va dir el llop, i va saltar del llit. Va agafar la Caputxa Vermella amb les urpes, decidit a devorar-la. La Caputxa Vermella va xisclar, alarmada no pas per l'evident tendència transvestista del llop, sinó per aquella voluntària invasió del seu espai vital.

Els xiscles, els va sentir un company llenyataire que hi passava (ell, s'estimava més que li diguessin «company tècnic en carburant forestal»). Va entrar corrents a la caseta, va veure

l'avalot i va intentar intervenir-hi. Mentre aixecava la destral, però, la Caputxa Vermella i el llop es van aturar en sec.

—Escolta, noi! Què t'has cregut? —li va preguntar la Caputxa Vermella.

El company llenyataire va parpellejar i va intentar respondre, però no li sortien les paraules.

—Entres aquí com un individu d'una civilització primitiva, deixant que l'arma pensi per tu! —va exclamar la Caputxa Vermella—. Sexista! Discriminador d'espècies animals! Què et fa suposar que les persones femenines i els llops no poden resoldre els seus problemes sense l'ajut d'una persona masculina?

Quan va sentir el discurs apassionat de la Caputxa Vermella, l'àvia va saltar de dins de la boca del llop, va agafar la destral del company llenyataire i li va tallar el coll. Després d'aquesta experiència traumàtica, la Caputxa Vermella, l'àvia i el llop van sentir un profund sentiment solidari. Van decidir crear una comunitat alternativa, basada en el respecte mutu i la cooperació, i van viure feliços i van menjar anissos sense colorants ni conservants.

James Finn Garner (traducció de Quim Monzó i Maria Roura)
dins Contes per a nens i nenes políticament correctes

JARDINES MOSSÈN COSTA LLOBERA

Se encuentran en el distrito Sants-Montjuïc, de la ciudad de Barcelona, Ubicados en esta zona de la montaña de Montjuïc, con orientación sudeste, por lo que la insolación es alta y la temperatura unos dos grados más alta respecto del resto de la ciudad, Esto crea un microclima muy adecuado para el cultivo de estas plantas en plena tierra y al aire libre.

Estan dedicados a Miquel Costa i Llovera.poea mallorquín.

Creados alrededor de 1970, Aquí se cultivan 800especies de cactus y otras suculentas, que proceden de todas las zonas desérticas del mundo, especialmente de África, América y Australia.

También se encuentran en estos jardines una docena de especies palmáceas y algunas de árboles exóticos subtropicales.

Contiene la colección PALLANCA (Bordighera, Italia). y la colección del cactófilo catalán Joan Pañella Bonastre.

Entre los ejemplares que viven en el jardín. destaca un *Oreocereus neocelsianus* de 200 años de edad.

En varias zonas del jardín se encuentran varias esculturas en bronce.

CACTUS JARDINS MOSSEN COSTA LLOBERA

CACTUS JARDINS MOSSEN COSTA LLOBERA

CRISTINA PÉREZ

Tu i jo, soles i contra els ossos;
tu,
tan essencialitzada,
jo
particularitzada
per una vida que s'esten, indolent,
que fa camí
i rellotge
en un món veloç, que no té destí,
que no coneix la mort
i que comença, de bell nou,

No jutjo
i no vull
ser jutjada.
No pretenc ésser bona,
reconec
que la maldat
em ronda,
però
sé trobar el terme mig
i estimar;
sobretot
respectar la vida
més que res en el món,
la vida de tots
i de cadascú,
una vida que passa
concentrada en animals o en
humans,
fins i tot borda i buida
de gent i espècies,
vida que es perllongarà, ben lluny
quan jo ja no hi suigui i no quedi
cap empremta de la meva llum.

OBRA PICTORICA DE LORCA

La obra pictórica de Lorca engloba una multitud de temas y formas a través de los cuales expresa lo real y lo irreal, y se convierte en la forma más íntima de expresión que tiene el artista.

Sus dibujos le acompañan a lo largo de su vida y aparecen en la confección de decorados de sus montajes teatrales, en las cartas, en las tarjetas postales que escribía a familiares y amigos. Sin embargo, Lorca tomó conciencia profesional como artista pictórico en las exposiciones de las galerías Dalmau de Barcelona, con motivo del estreno de Mariana Pineda, entre el 25 de junio y el 2 de julio de 1927, y posteriormente en 1932, con carácter colectivo en la exposición celebrada en Huelva.

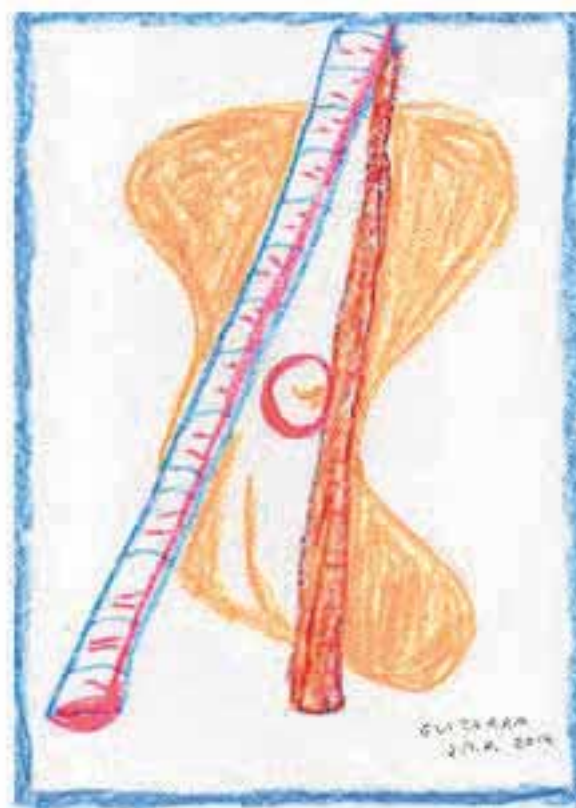
Al igual que en su poesía, en sus dibujos destaca el uso de las metáforas, su visión dramática, los mitos de la colectividad, el amor, el sexo, la muerte, el destino.

Por ejemplo, los figurines con los vestidos de los personajes de Mariana Pineda se diseminan en el texto de esa obra; el retrato de Dalí acompaña al poema a él dedicado; dibujos de arlequines ilustran poemas sobre arlequines, aunque Lorca no los pintase ex profeso para ellos. Pero también hay algunos dibujos no relacionados con las obras literarias (autorretratos, por ejemplo), así como manuscritos. Sin duda, estas más de noventa ilustraciones ofrecerán al lector una mejor y más completa visión de García Lorca.

VERSIONES DIBUJOS DE GARCIA LORCA POR ROSQUI

FLOTERO SOBRE UN TEJADO

GUITARRA

SANTO PEREGRINO

MUCHACHA GRANADINA 19

JOSEP CASTELLS

TORMENTA

La tormenta descargaba rayos luminosos, y ensordecedores truenos, regando con abundante lluvia, los campos donde se cultiva el dorado trigo, siendo el alimento básico para el hombre, que no se cansa de arar la tierra para cultivarlo, mejorando las cosechas con el paso del tiempo.

PIEDRA.

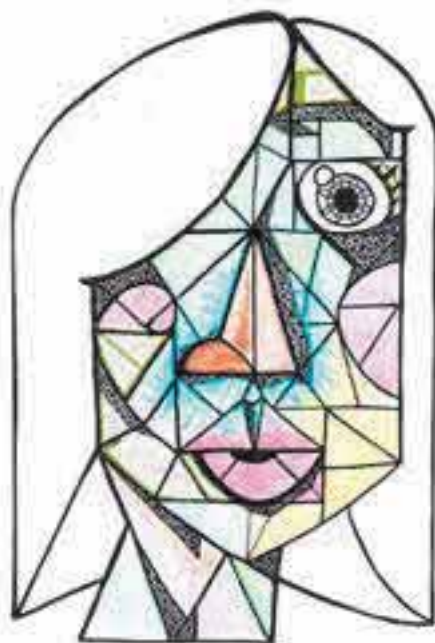
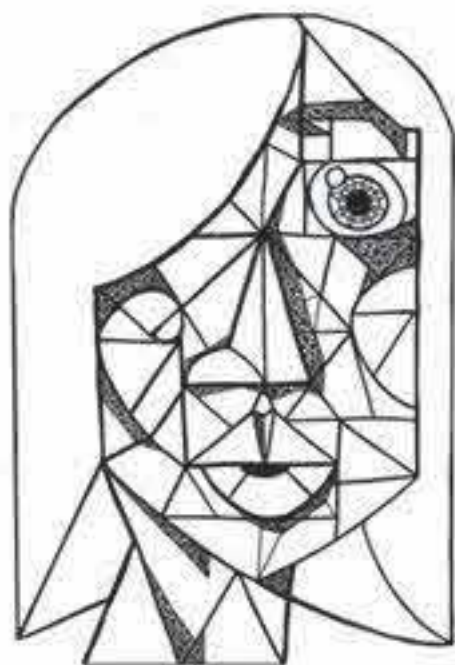
Cuentame piedra, como con la ayuda de un plano inclinado has conseguido elevarte entre las piedras hasta formar una maravilla del mundo, testigo del genio humano como constructor de grandes monumentos, y en este caso las pirámides de Egipto.

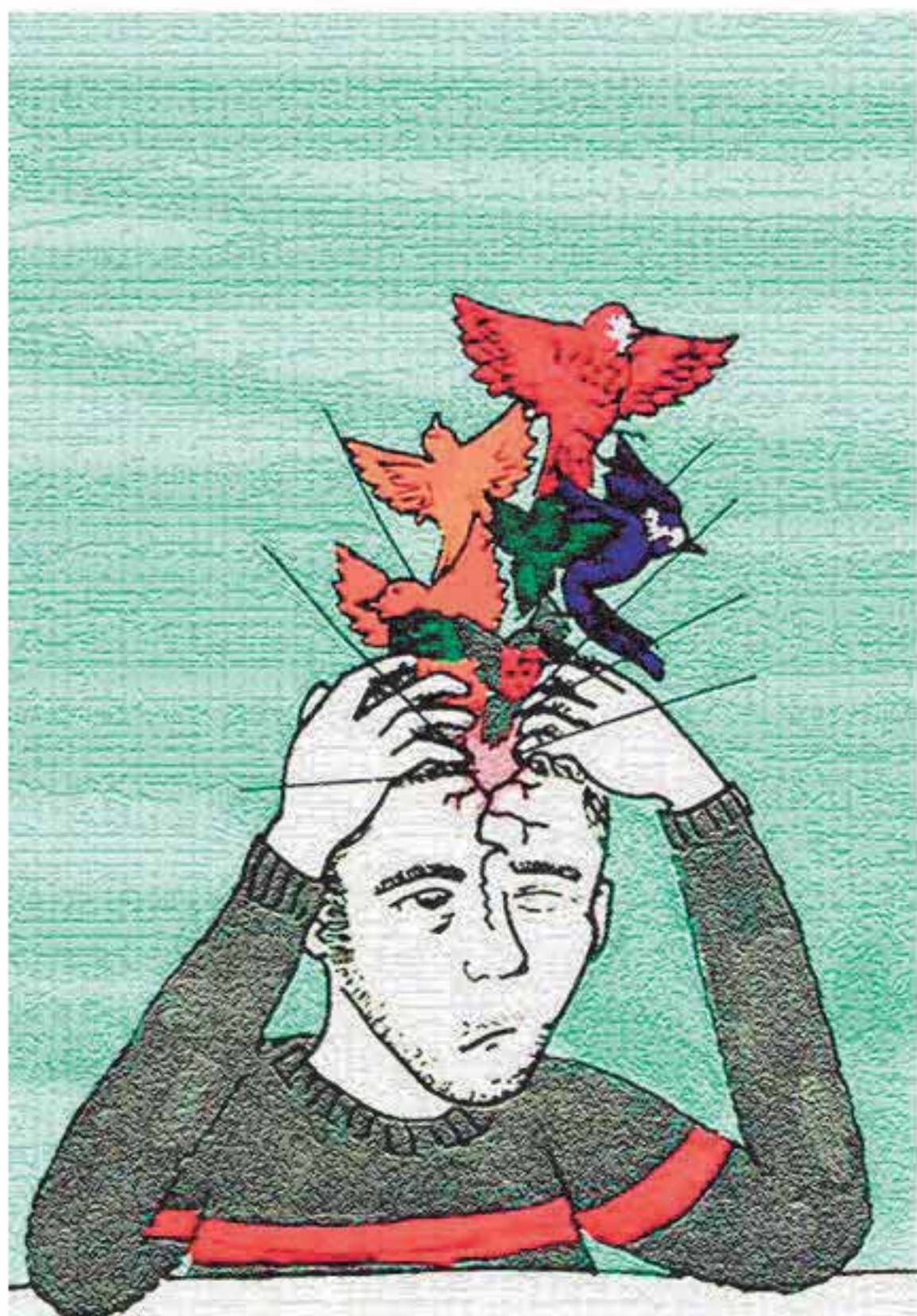
ILUSTRACIONES CARLOS ORIENTE

NO DIJO NADA MAS...

...SE FUE Y EL PORTAZO SONÓ COMO UN DISPARO.

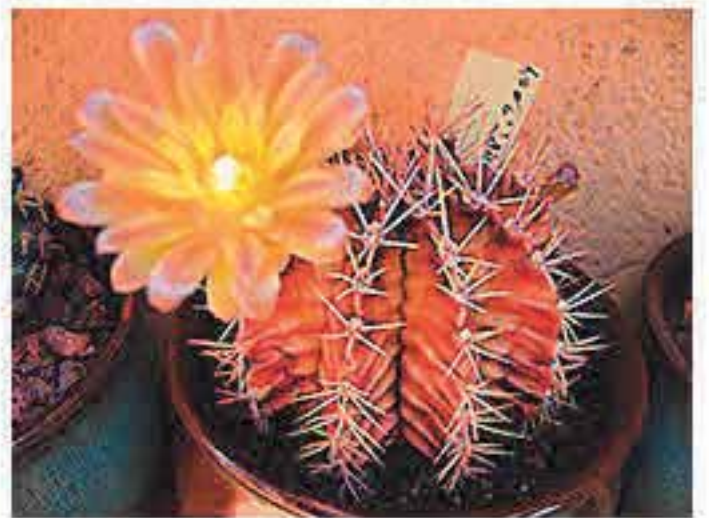

FLORACION DE CACTUS

FLORACION DE CACTUS

LA JOIA

A la meva filla Teresa,
joia sembradora de joia.

Aquesta joia que portes
emparada al mig del pit,
enllaçada als teus batecs
dóna vida, dóna sentit.

Forjada en l'alegria,
en tot neguit és ardida;
coneix estimar i sofrir,
s'aferra en ser ferida.

Joia de tendresa nada per amar,
quan de joia vesses, fins ens fas plorar...

Antoni Casanova Ramon

V. de D., gener de 2017

VIURE AL MARESME

Fa poc que he traslladat la meva residència a Vilassar de Dalt. Havia viscut cinquanta anys a Barcelona i quan una és gran canviar de domicili és un trauma. Els meus fills anaven a una bona escola de Barcelona i van estudiar carreres universitàries al Quimic de Sarria i a Pedralves. No cal dir que el canvi va ser difícil ja que a la ciutat tenia molts amics i familiars, però tan el meu marit com jo som grans i la filla que viu a Vilassar de Dalt no va parar fins que va acomodar-nos aquí en un pis coquetó i confortable al costat del seu.

Deixar una ciutat en la que hi has viscut molts anys és traumàtic. Una Barcelona amb molts atractius culturals, esportius, magatzems on passar-hi la tarda, cafèteries acollidores, o simplement voltant pels carrers del Barri Gòtic o del Born passen les hores volant. Mentre empaquetava caixes per deixar el pis buit les llàgrimes afloraven als meus ulls. Ho abandonava tot, una ciutat entranable per anar-me a un poble desconogut.

Els primers dies d'instal·lar-me aquí em sentia orfe de tot, amics, de esparades del mercat, de la sortida amb amigues i pensava que mai em sentiria còmoda en la nova residència, però l'ajuda de la meva filla que va inscriurem a Temps de Poesia, al Club de Lectura de la Biblioteca, a classes d'anglès i així i a poc a poc vaig anar fent meu el poble. El que m'incomoda del poble són els carrers estrets i forta pendent de la vella població, les voreres irregulars, trossos encimentats barruers, altres amb panot i en el que una persona gran pot caure fàcilment com el desnivell que van fer amb pendents massa pronunciades pels vianants que han de pujar o baixar voreres,

Penós també que el poble té poca llum a la nit i quan un és jove no s'adona d'aquestes coses, però quan una és gran la més petita cosa és una muntanya.

Em trobo bé a Vilassar, les persones són amables i encara que alguns moments sento un punt de nostàlgia miro el mar, la muntanya i el cel, juntament amb el clima privilegiat em sento feliç.

És un poble culte amb una Biblioteca fantàstica, un teatre envejable, la Fornaca, antic forn romà, íntim, càlid i meravellós entre altres moltes coses que poc aniré descobrint per fer-lo més meu, més entranyable, més estimat.

Era una ciutadana de Barcelona que desconeixia Vilassar de Dalt, però ja el sento una mica meu, començo d'estimar-lo i penso que la meva filla va prendre una decisió encertada en portar-nos prop d'ella en aquest deliciós i tranquil poble del Maresme.

Agustina Cantó Vives.

Vilassar de Dalt, 24 de gener de 2017.

MUSEO-ARCHIVO DE VILASSAR DE DALT

El MUSEO-ARCHIVO DE VILASSAR DE DALT tiene el objetivo de conservar y difundir el patrimonio arqueológico, histórico, natural y cultural de Vilassar de Dalt (maresme) y su entorno. Ubicado en la masía de Can Banús, sus fondos se engloban en cuatro colecciones: la arqueológica, la textil, la histórica y el archivo histórico.

Constituido en 1961, el Museo-Archivo forma parte de la red de Museos Locales de la Diputación de Barcelona y es sede del Centro de Documentación del Parque de la Cordillera Litoral (PARC DE LA SERRALADA LITORAL, oficialmente y en catalán).

Sus fondos se muestran al público mediante exposiciones temporales de producción propia, organizadas por las secciones de historia, fotografía, textil, ciencias naturales y arqueología.

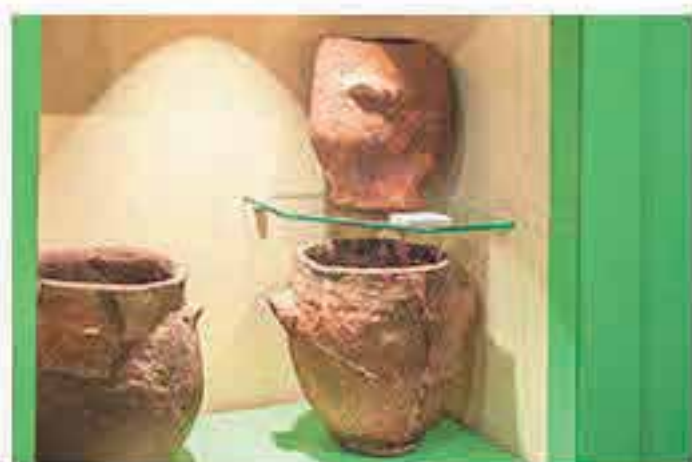
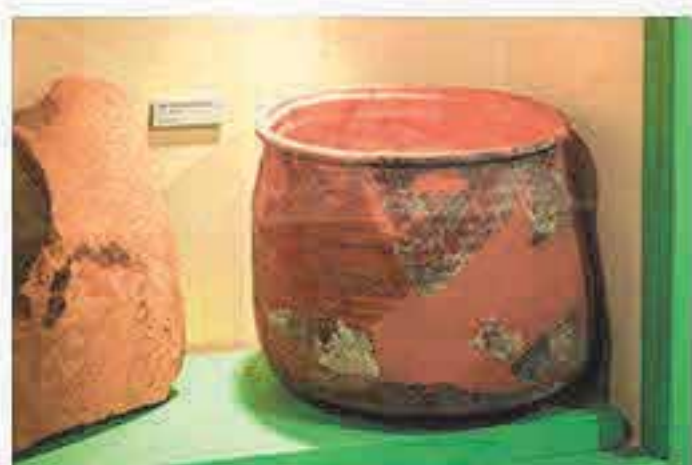
El Museo-Archivo gestiona también el yacimiento arqueológico de los hornos romanos de la Fornaca.

CAN BANÚS

Can Banús es una masía del núcleo urbano que acoge el Museo-Archivo de Vilassar de Dalt desde 1974.

Está documentada en el siglo XIV como Mas Canal, como Mas Serra en los siglos XV y XVI y como Can Banús desde el siglo XVII. Conserva dos ventanales góticos y la puerta principal con arco, así como el jardín romántico.

MUSEU MUNICIPAL DE VILASSAR DE DALT

MUSEU MUNICIPAL DE VILASSAR DE DALT

GRAVATS ADITIUS DE ROSQUILLAS

Mans tacades.

El cos de la Rosalin jeu al terra de la cuina al mig d'un basal de sang. Fa uns minuts estava preparant un sopar ràpid. El company volia continuar amb l'escultura que està fent, una dona nua mirant-se a un espill.

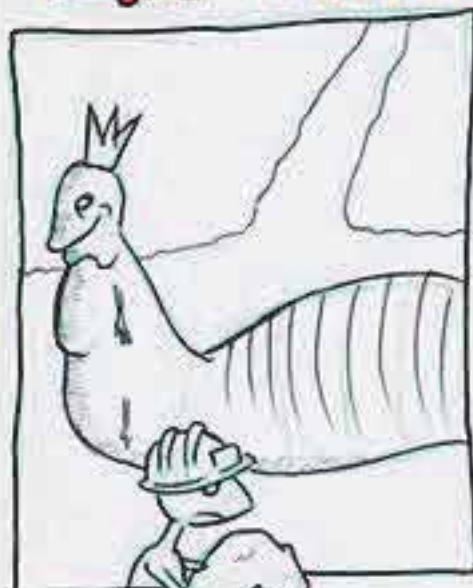
El Robert amb les mans encara tacades de sang, col·loca el cos nu de la Rosalin sobre una catifa i l'arrossega fins on té el taller, disposa el cos com si estés dormint.

La maça i el cisell copegen el bloc de mabre amb fúria. El cos inert de la Roselin està perdent la bellesa de quan estava viva, el deteriorament és evident i el Robert embogit, pica cada cop amb més força. —Espera Rosalin, espera— crida amb ràbia—ho he d'aconseguir.

A sobre la taula d'esbossos hi ha la revista Art i Cultura, la més prestigiosa del món sobre pintura i escultura, està oberta per la pàgina encapçalada amb el títol, "Robert Collins, un escultor Déu". Tota una pàgina alabant la bellesa, la perfecció i pulcritud de l'obra del Robert, la crònica acaba dient, «...i és tanta la bellesa i el realisme de l'obra de Robert Collins que arribarà el dia que insuflant l'alè a una de les seves escultures, els hi donarà vida».

Pilio

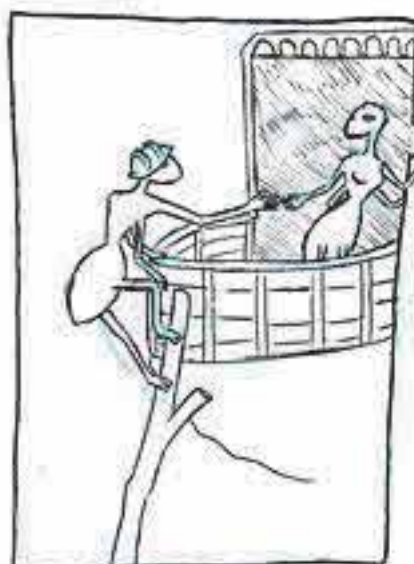
LA HORMIGA REPUBLICANA

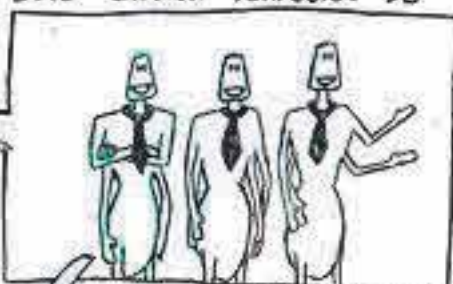
AUNQUE VIVA DE NUESTRO SUDOR, LA REINA ES LA ESCLAVA. CADA TRABAJADOR, UN REY.

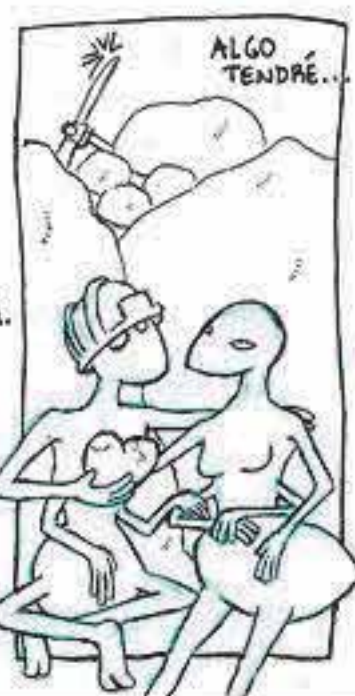
LA HORMIGA REPUBLICANA

ESOS CAPULLOS PERFECTOS DE

VIDA EXQUISITA.

HACIA UN TIEMPO QUE SALIA CON LA PRINCESA. NOSE PORQUÉ LE GUSTA ESTAR CONMIGO Y NO CON

PUNT x PUNT

El dia a dia de l'amor

Perquè l'amor conservi la seva frescor i fins i tot l'augmenti, cal que els esposos s'animin a utilitzar tres paraules clau: permís, gràcies i perdó. Són tres actituds de delicadesa en dirigir-se a l'altre cònjuge, la gratitud pels petits serveis, que a vegades no requereix paraules si no que n'hi ha prou amb una carícia o un somriure, i saber disculpar-se per qualsevol imperfecció que hagi pogut molestar en la convivència.

L'amor matrimonial no pot aturar-se, perquè, com l'aigua estancada, es corrompia. Tampoc no pot ser fruit de la inèrcia, és adir, d'un apassionament inicial que té força suficient per durar tota la vida. Ha de renovar-se cada dia, encara que no s'ha d'expressar sempre de la mateixa manera.

La prolongació de la vida en l'època actual fa que es produeixi una cosa menys freqüent en altres temps: experiència d'envellir junts a través d'una pertinença mútua que pot ser de quatre, cinc o sis dècades. També en l'ancianitat, quan la passió amorosa no és tan viva, hi ha la necessitat d'escollir-se una vegada i una altra. L'amor autèntic no envelleix, es reforça.

Què està passant amb els elefants de l'Àfrica?

La pèrdua d'una espècie sol originar danys irreparables, més si és de les tenen un paper important en l'equilibri geològic com en són els elefants africans, que estan minvant d'una manera alarmant per culpa dels homes. La caça furtiva per obtenir-ne l'ivori és cada vegada més intensa.

Es calcula que a l'Àfrica l'any 2006 hi havia 526.325 elefants i el 2015 només 415.428. O sigui que en menys de 10 anys la població elephantina va minvar en un 20%. Els estats involucrats en són còmplices per corrupció o negligència, ja que aquesta caça és il·legal. No hi ha prou vigilància i en l'actualitat es manté una forta demanda per part de països asiàtics, com la Xina, Hong Kong, Tailàndia, el Vietnam i el Japó. Concretament Tailàndia és un punt clau per al blanqueig de les vendes d'ullals d'elefant.

Lluís Suárez, responsable de l'organització conservacionista WWF a Espanya, diu «Els països han d'aprovar plans nacionals per lluitar contra aquest tràfic il·legal i reportar-los a la Convenció CITES; de manera que si no ho fan, puguin ser sancionats». A veure si es compleix.

L'art pot canviar la vida

L'art s'agafa de la mà de la creativitat (innata en l'ésser humà), i permet a la persona més trencada, la més soterrada, la més ofegada en el pou del dolor, agafar un bri d'oxigen per connectar i creure de nou en la vida. Schiller afirmava que l'art pot curar, en el sentit moral del concepte, perquè segons ell converteix l'ésser humà en millor persona. L'experiència artística pot ser tan alliberadora en construir contranarratives a la pròpia experiència, que van més enllà de la nostra finitud.

Rilke apuntava que "l'art ens obre", ens permet expandir-nos, trencant els límits mentals que ens empresonen. La seva indomabilitat el fa extremadament desafiant perquè ens inoculara llibertat i, per tant, limita la capacitat dels altres de controlar-nos. I allhora ens fa resistents perquè ens regala ones que embriaguen la nostra vida, oferint-nos bandes sonores més suportables, amb tons més càlids i narratives més digeribles que el relat de la nostra pròpia experiència. Kandinsky deia que l'art pinta la vida i Schopenhauer afirmava que l'art ens procura consol.

BUNNE?

JONNY POLTERGEIST

LE PASAN COSAS QUE NO CUENTA A NADIE...

A VECES, SOLO EN CASA, MUY PUMADO...

...LA OSCURIDAD ME PARECE MAS OSCURA.

SIENTO PENSAMIENTOS INAPROPIADOS...

CREE
CREE
... RUIDOS
EXTERRANOS...

ME PARECE VER ROSTROS EN LAS ESQUINAS...

MI PEPLO TIENE A MILANESAS EN LA ESPALDA.

LA HABITACION SE... A LA... DE... DE...

Y DE RETENIR PERO PARECE UNA PESADILLA.

...EN UN SUEÑO...

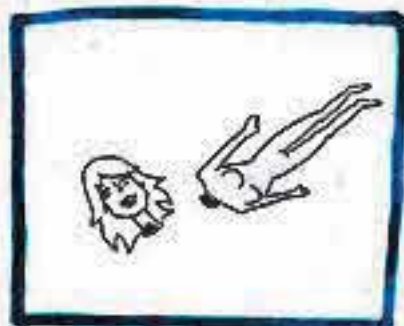
DE UN SUEÑO.

BUNNE?

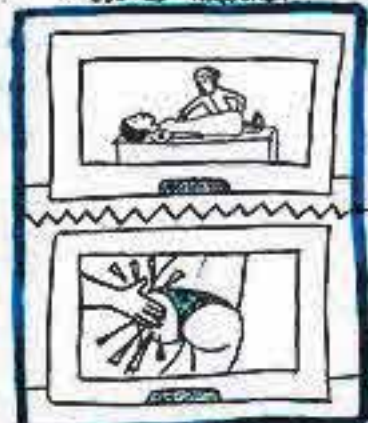
VENUS DE VERTEDERO

VENUS SIEMPRE SE SIENTE DIFERENTE Y ESO LE ACQUEABA.

NO LE GUSTABAN LAS MISMAS COSAS QUE EL RESTO DE CHICAS.

NO LE ENSEÑO NADA DEL AMOR NI DISNEY NI LA MTV.

EN EL COLEGIO LAS PERSONAS ACTUAN COMO EN UNA PELI AMERICANA.

A SU LADO NADA PARECIA INTERESARLE NI INTERESARSE POR ELLA.

LAS COSAS CAMBIARON CUANDO SE FUE DIFERENTE ENTENZO A GUSTARLE.

CARLOS ORIENTE

Vamos subiendo por la ladera de la montaña a un buen ritmo, cuando el cielo se cierra y todo él es gris, y ,de repente, empiezan a caer copos de nieve, en un principio son pocos pero en cuestión de diez minutos la nevada es copiosa y abundante, por suerte vamos bien equipados y con la capelina y unas buenas botas se hace llevadera la nevada, estamos a una hora de camino del refugio más cercano, la nieve va cayendo y ya llevamos casi un palmo de nieve caída,

Desde lo alto de la montaña divisamos el refugio, con su silueta característica y su techo de pizarra negra que hace contraste con el blanco manto que ha caído de nieve,

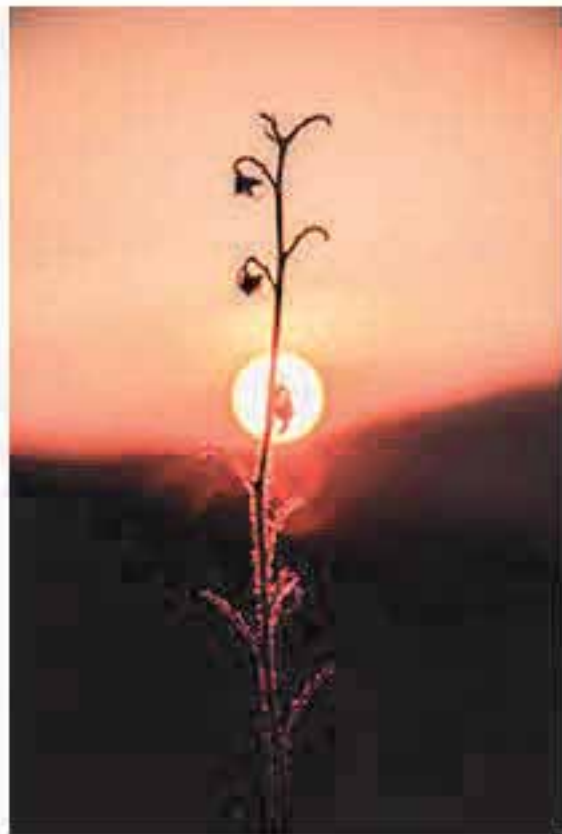
Llegamos al refugio y está casi lleno de montañeros que ,como nosotros, nos hemos ido a refugiar de las inclemencias del tiempo, La nevada no para y por la noche ya hay casi un metro de nieve acumulada, Todos estamos preocupados porque si sigue nevando de esta forma no vamos a poder salir del refugio, nos reunimos y decidimos marchar del refugio por la mañana a primera hora ,es decir ,cuando se haga de día,

Tenemos suerte por que la nevada ha parado y ahora podemos desplazarnos por el camino con más o menos soltura, Nos vamos turnando el primer puesto de la marcha ya que el primero abre camino y se lo pone más fácil a los demás.

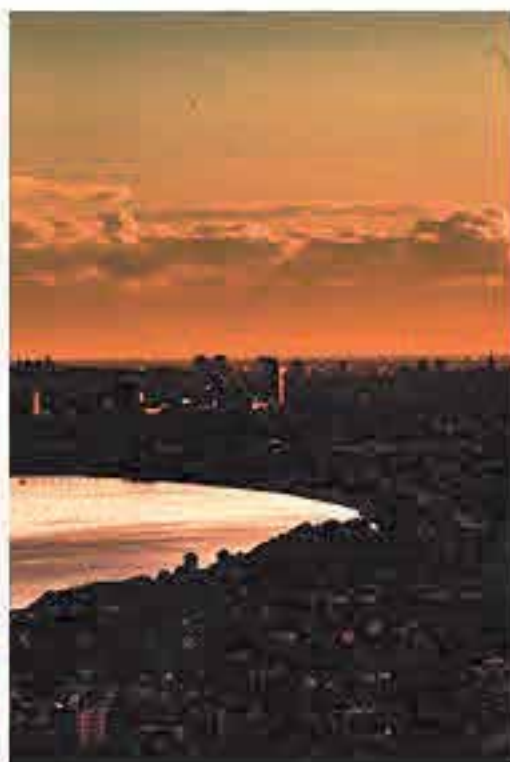
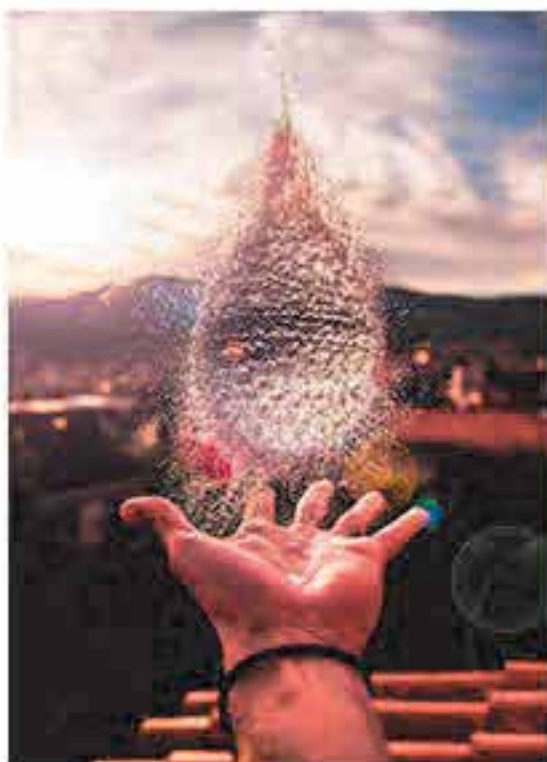
Después de cinco horas llegamos al pueblo más cercano y ,llenos de alegría, podemos contar esta historia como una anécdota más de las peripecias de la montaña y ,en este caso ,de la nieve.

JOSEP M. ROSQUILLAS

SERGI TUGAS GRAPHICS

SERGI TUGAS GRAPHICS

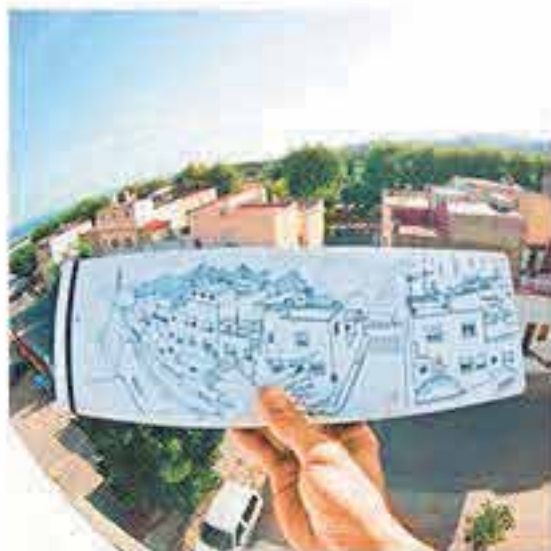
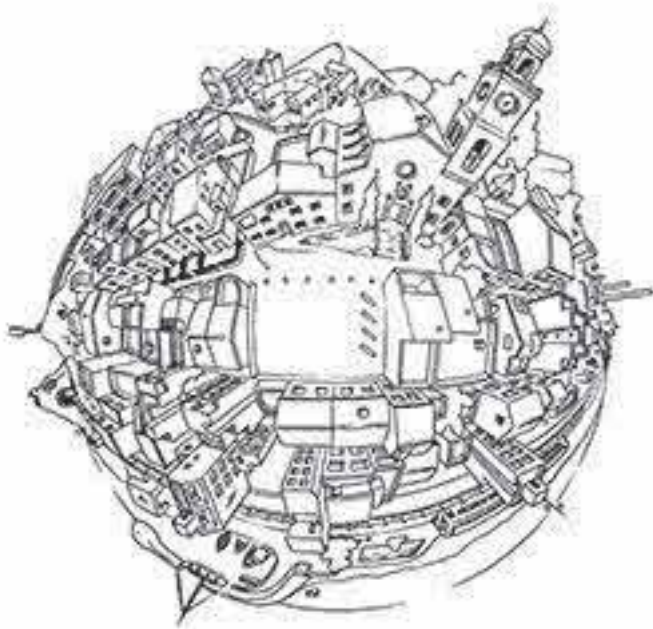

SERGI TUGAS GRAPHICS

SERGI TUGAS GRAPHICS

Recomanacions de cinema per Núria Martínez Amperi

EL RENACIDO

Dirigida per Alejandro G. Iñárritu

Intèrprets: Leonardo DiCaprio, Tom Hardy i Will Poulter

Twentieth Century Fox, 2016

No recomanada per a menors de 16 anys

Western

Premis:

2015: 3 Premis Oscar: millor director, actor (DiCaprio) y fotografia. 12 nom.

2015: 3 Globus d'Or: Millor pel·lícula drama, director i actor (Leonardo DiCaprio)

2015: 5 Premis BAFTA: Millor pel·lícula, director, actor (DiCaprio), fotografia i so

2015: Critics Choice Awards: Millor actor (Leonardo DiCaprio) y fotografia

2015: Sindicat de Productors (PGA): Nominada a Millor pel·lícula

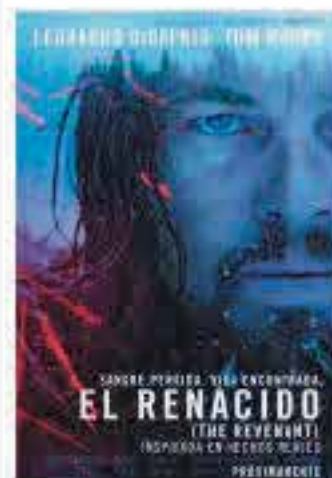
2015: Sindicat de Directors (DGA): Millor director/pel·lícula

<http://bit.ly/2pLQ3ux>

Any 1823. Dins l'Amèrica més profunda i salvatge, l'explorador Hugh Glass (DiCaprio) participa amb el seu fill mestís Hawk en una expedició de caçadors de pells. Glass resulta greument ferit per l'atac d'un ós i es abandonat per un membre del seu equip (Tom Hardy). Comptant únicament amb la seva força de voluntat com a única arma, Glass s'enfrontarà a un territori hostil, a un hivern brutal i a la guerra constant entre les diverses tribus de nadius americans per assolir la seva venjança.

Aquesta pel·lícula és la primera del rànquing dels més prestats durant el primer trimestre de l'any 2017 a la Xarxa de Biblioteques Municipals de la Província de Barcelona.

"El Renacido" és una potentíssima història sobre la supervivència que t'arrossega per l'Amèrica del Nord més freda i salvatge. Pel·lícula crua i imparabile, és una veritable tempesta visual, tot un prodigi tècnic i dramàtic, a més d'una excel·lent mostra del cinema western d'aventures.

JULIETA

Escrita i dirigida per Pedro Almodóvar

Intèrprets: Emma Suárez, Adriana Ugarte, Daniel Grao i Imma Cuesta
El Deseo, 2016

No recomanada a menors de 12 anys

Drama

Premis:

2016: Premis Goya: Millor actriu (Emma Suárez). 7 nominacions

2016: Premis BAFTA: Nominada a millor pel·lícula de parla no anglesa

2016: Festival de Cannes: Secció oficial largometratges a concurs.

2016: Premis David di Donatello: Nominada a Millor film de la Unió Europea

2016: Premis del Cine Europeo: 4 nominacions, incloent millor pel·lícula

2016: National Board of Review (NBR): Millor pel·lícula de l'any

<http://bit.ly/2q8hmPU>

Quan Julieta està a punt de marxar de Madrid per anar a viure a Portugal, es troba per casualitat amb la Bea, una antiga amiga de la seva filla Antia, de qui no en sap res des de fa anys. Bea li explica que ha vist a Antia al Llac de Como, a Itàlia, i que té tres fills. Destarotada per la notícia, Julieta cancel·la el seu viatge a Portugal i decideix escriure sobre la seva filla, des del dia en què va conèixer el seu pare en un viatge en tren.

Adaptació de les històries "Destino", "Pronto" i "Silencio" de la Premi Nobel de Literatura l'any 2013, la canadencsa Alice Munro.

Aquesta pel·lícula de Pedro Almodóvar és una història de dones sobre el dolor, la culpa i la pèrdua, en la qual Emma Suárez és un autèntic pinzell que Almodóvar utilitza per dibuixar els sentiments de la història, potser la més literària i subtil de totes les pel·lícules fetes fins ara, amb una delicadesa i sensibilitat magnífica.

EL INTERCAMBIO: UNA HISTORIA REAL

Direcció Clint Eastwood

Intèrprets: Angelina Jolie, John Malkovich

Universal 2009

No recomanada per a menors de 13 anys

Drama

Premis:

2008: 3 Nominacions a l'Oscar: actriu (Angelina Jolie), fotografia, direcció artística

2008: 2 Nominacions al Globus d' Oro, incloent actriu - Drama (Angelina Jolie)

2008: 8 Nominacions a los BAFTA, incluyent millor director, actriu (Jolie) i fotografia

2008: Festival de Cannes: Nominada a la Palma de Oro

2008: 3 Nominacions Critics' Choice Awards: Millor pel·lícula, actriu i compositor

2008: Sindicat d'Actores (SAG): Nominada a millor actriu (Angelina Jolie)

<http://bit.ly/2rr8IJU>

Los Angeles, 1928. Christine Collins (Angelina Jolie) és una mare soltera i mentre està a la feina i el fill sol a casa, el nen desapareix sense deixar rastre. Uns mesos més tard, la policia li comunica que han trobat el seu fill, però Christine només veure'l s'adona que no és el seu, però pressionada per la policia i el muntatge mediàtic al voltant del retrobament, es veu forçada a endur-se'l cap a casa tot i que exigeix que continui la recerca del seu propi fill. Tractada de boja i incapacitada per la policia, troba en Mossèn Briegleb (John Malkovich) un suport que la reforçarà i li permetrà continuar amb la seva lluita per trobar el seu fill.

Estem davant d'una obra mestra! Filmada amb gran elegància, precisió i esperit crític, Clint Eastwood ens mostra un cop més com n'és de gran dirigint, de la mateixa manera que ho ha fet en peces tan aplaudides i premiades com "Million Dollar Baby", "Mystic River"...

La pel·lícula està saturada d'emocions i ens sorprèn al saber que està basada en fets reals i sobretot per la gran interpretació d'Angelina Jolie, és un film que ens aterra, és ombrívol, i manté la tensió en tota la projecció. No us la deixeu perdre!

PEQUEÑA MISS SUNSHINE

Dirigida per Jonathan Dayton i Valerie Faris

Intèrprets: Greg Kinnear, Steve Carell, Toni Collete, Valerie Faris, Alan Arquin , Paul Dano i Abigail Breslin

Twentieth Century Fox, 2008

No recomanada per a menors de 7 anys

Comèdia

<http://bit.ly/2pXs482>

Premis

2006: 2 Oscar: Millor guió original, actor de repartiment (Alan Arkin). 2 nominacions

2006: 2 nominacions al Globus d' Or: millor pel·lícula comèdia o musical, actriu

2006: 2 Premis BAFTA: millor guió original y actor sec. (Arkin). 6 nominacions

2006: Premis Cesar: millor pel·lícula estrangera

2006: 4 Premis Independent Spirit: incloent millor pel·lícula, director i actor sec. (Arkin)

2006: Festival de San Sebastián: Premi del Públic

Els Hoover són una família molt curiosa: l'avi esnifa cocaïna i deixa anar paraulotes, el pare fracassa estrepitosament donant cursos per assolir l'èxit en l'àmbit professional, la mare no pot amb tot, el tiet es recupera d'un suïcidi frustrat per l'abandó del seu company i el fill adolescent llegeix a Nietzsche i no parla fins que no el deixin estudiar per pilot. I l'Olive, la filla petita, una nena amb ulleres i més aviat grassoneta, vol ser reina de bellesa. En el moment que, per un cop de sort, la conviden a participar en el concurs de "Pequeña Miss Sunshine" a Califòrnia, tota la família farà el viatge en una antiga furgoneta Volkswagen. Al llarg dels tres dies que durarà el viatge cap a l'Oest, la família viurà situacions inesperades i sorprenents. El debut de l'Olive en el concurs serà el punt i a part que provocarà un canvi profund en aquesta família d'inadaptats.

La pel·lícula és un cant a la diferència, gràcies a un guió magnífic, uns personatges molt ben definits i treballats, un treball coral de tots els actors i amb un ritme sensacional que no ens deixa aixecar de la cadira. "Pequeña Miss Sunshine" ens ofereix una comèdia divertida i contagiosament vitalista, que amaga un rerefons de crítica social.

No us la deixeu perdre!

<p>2 Juny 2017</p>	<p>MANDARINAS Dirigida per Zaza Urushadze Intèrprets: Lembit Ulfak, Giorgi Nakashidze, Elmo Nüganen Madrid : Karma, DL 2015 No recomanada per a menors de 12 anys Drama http://bit.ly/2rpoYMF</p> <p>Premis 2014: Premis Oscar: Nominada a Millor pel·lícula de parla no anglesa 2014: Globus d'Or: Nominada a Millor pel·lícula de parla no anglesa 2014: Satellite Awards: Millor pel·lícula de parla no anglesa 2015: Premis Gaudí: Millor pel·lícula europea</p> <p>L'any 1990 esclata la guerra a Abjasia, que cerca la independència de la República de Georgia (antiga província de la Unió Soviètica). Ivo és un estoni que ha decidit quedar-se, a diferència de la resta dels seus compatriotes, per ajudar al seu amic Margus amb la collita de mandarines. A l'inici del conflicte, dos soldats de bàndols oposats resten ferits davant de casa seva i l'Ivo es veu obligat a tenir-ne cura.</p> <p>Una pel·lícula que us fara vibrar. No us la perdeu!</p>	
<p>8 Juny 2017</p>	<p>LAS CHICAS DE LA LENCERIA Dirigida per Bettina Oberli Intèrprets: Monica Gubser, Annemarie Düringer, Stephanie Glaser Valladolid : Divisa, DL 2008 Per a tots els públics Comèdia http://bit.ly/2sTwvTd</p> <p>Martha no ha estat capaç de superar la mort del seu marit i mira de trobar sentit a la seva vida. Les partides de cartes amb les seves amigues Lisi, Hanna i Frieda han perdut tota la seva alegria i es planteja què fer amb la seva vida. Una nit, marxa al llit pensant en la mort. Però la vida sembla tenir uns plans diferents per ella. Preocupades per la Martha, les seves tres amigues la convencen, malgrat els seus 80 anys, de fer realitat el seu somni de ser modista. I la Martha es decideix a obrir una botiga de llenceria femenina amb els seus propis dissenys, moderns i amb detalls eròtics. Aquest fet trastocarà la vida tranquil·la i provinciana de totes les dones d'aquesta comunitat paradisiàca, conservadora i avorrida de Suïssa, on molta gent no veu amb bons ulls els escandalosos canvis, però les noies de la botiga de llenceria no es donaran per vençudes tan fàcilment.</p> <p>Regaleu-vos una pel·lícula dolça, divertida, autèntica que parla de dones reals i trenca tabús!</p>	

UNA TARDE DE OTOÑO...

Hay momentos de la vida
que te llevan al infinito,
y te olvidas de las penas
y muestras la alegría a gritos.

A veces, nuestra historia
no tiene color ni gloria, pero,
hay momentos en la obscuridad,
que se encienden las antorchas
y se iluminan los sentidos
y se glorifican con música religiosa.

No es que me queje del pasado,
ni de los frutos que la vida me dio,
pero lo cierto y verdad es
que en una tarde de otoño
me cogiste de la mano
y se me desbocó el corazón,
se me nublaron los soles
y hasta perdí la razón...

No me explico que pasó,
algo muy dentro de mí se puso a revoluciones
que por todas las razones,
no le encuentro solución.
Sé que la vida es muy corta
Y se bebe sorbo a sorbo,
pero, este trago de gloria
ya no me lo quita nadie,
ni los tiempos ni la historia...

CRISTOBAL FERNÁNDEZ
NOVIEMBRE - 2010

PAISATGES I FIGURES DE DAVID ABRODOS

¿ TODOS SON REFUGIADOS ?

Vivo temporadas en Gambia y Senegal, países estables y que aportan parte importante de las personas , que intentan llegar a Europa. No escapan ni del hambre , ni de guerras como nos venden en las noticias y que si ocurre realmente con los refugiados de Siria. Este grupo, que yo cito, provienen de sociedades tribales muy estructuradas, desde la solidaridad grupal.....pero....son victimas de otro tipo de fenómeno:”La venta fraudulenta del Paraiso”.....unos miles de kmtr. al norte. Esto lo fomentan las mafias, que actúan por estas zonas. Pondre dos ejemplos.

Un adolescente, me contaba con absoluto convencimiento, que el y su familia ahorran, para mandarlo a Europa, porque entre otras virtudes, citaba textualmente:.....”En el momento, que pones un pie en Europa, te regalan un coche, porque en Europa todos tienen coche” , estaba absolutamente convencido y ningún argumento en contra le convencio...se lo habían vendido así. Por tanto su sueño era llegar a Lampedusa..

La otra una jovencita de 15 años, muy guapa llamada Noemi, me contaba en la isla de Gore, enfrente de Dakar, que también ahorra, junto con su familia, para hacer el viaje en patera, via Canarias. Ya llevaba tiempo ensayando canto y baile, porque....le habían asegurado, que dispondría solo llegar de un esplendido trabajo....pero...todavía no sabían si sería cantante o bailarina. Tampoco la pude convencer, de que en caso de llegar viva, lo mas probable es que acabara explotada en un burdel de carretera. Los sueños tienen una fuerza tremenda....y la crueldad humana también.

doctor Roger Mercade Sales.

SORT...

La sort, un fenomen agreït
sempre que surtim favorits,
inoloro, inodoro e insípit,
però, si que se sent desde
fora I també per dints.

La sort, no es sol-lament
que et toque la rifa, que
de fet, si que ho és.

La sort, no s'ha de buscar, es
trova, perquè si la busquem
per necessitat, la perderem
per obligació, i no s'hi cal.

La sort, es aixecar-te cada
matí donant gracies per
gaudir d'un dia més, per
viere-hi en pau i amor
amb la familia i amics,
gaudint de cada moment,
d'aquesta sort que tenim
d'haber arivat on som.

El pitjor que podem fer es
no haber aprofitat el temps
d'aquest moments perduts

en hipocresies i rangunies
i lluites que s'han perduts
en el temps de la fuscó.

La gran sort, quant surt al
carrer amb un sonriure
impresionant, sapiguent
el qué a casa em deixàt, i que

sabem que quant tornarem
trovarem la mateixa felicitat
que em deixàt quant em surtit.

Sort de tenir una gran familia,
construïda per les propies mans.

Sort, de tenir bons amics, de
gaudir de germanor i amistat.

Sort d'estar amb vosaltres,
escoltant vostres poemas,
vostres veus suaus i angelicals,

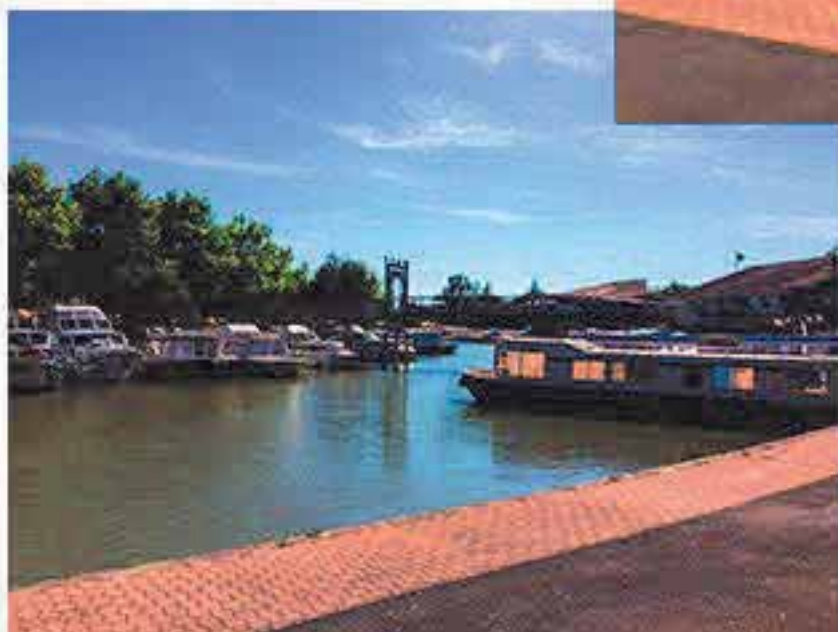
vostres sonriures precioses,
plenes d'amor i dolçça i de
sentiments ...ESPECIALS!!!!

GENER - 2017.

CRISTÓBAL FERNÁNDEZ.

RACONS DE LA NOSTRE TERRA

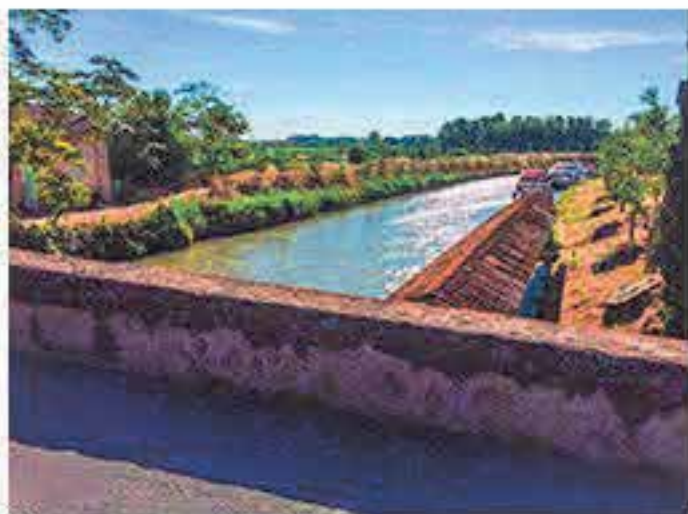
FRANÇA, POBLE DE COLOMBIERS

RACONS DE LA NOSTRE TERRA

FRANÇA, POBLE DE COLOMBIERS

RACONS DE LA NOSTRE TERRA

ALACANT N°2

ALTEA N°2

ALACANT

CASTELL DE GUADALETS

ALTEA

RACONS DE LA NOSTRE TERRA

VILA JOIOSA N°3

TIMANFAYA

VILA JOIOSA N°2

VILA JOIOSA N°1

VINYES AL TIMANFAYA

GUADALEST